

ERIO

Goiz-argitez mitxeletak
poparean eukan ega
ta alai ebillen goi-min;
esi ertz egoan, baiña,
pozoi kaikuz ornidua,
aren zain erio gaizkin:
osto gaiñ eban atzitu,
kana sar-azoaz gordin.

Odoletan dakust gero,
ego dardara ostean,
esi ertzeko mugita.
Iruntzak laztandu dauan
bedar izpian gaixoa,
illik datza mitxeleta.
Au olan ikusiz ba-dot
biotzean nik arreeta.

Agiraka egin dautsot
erio il-zaleari.
Erantzun ordez etoak
ortzak daustaz erakutsi.
Txamarraz doa Jantzia,
ta onan diño gaiztoak:
«Zomorro naiz gizon, ziur,
nitzat dira kidekoak».

Edur ikara atean,
ontzak garrasia otzez,
guda oiñean itzala...
Aurtxoak oiñaze kuman,
ezin estalirik ama
barruan dauan tamala...
Erio latz!, uluz dauskuk
josten izadi azala.

Esi ondoko bedartza!
Lurpean gorri odola!
Txakurra zaunka atetik.,.
Mamu egalari gaixo:
goizaren argia yatzu
luzatzen abar artetik...
Odol ixuria taup-taup,
eta urbil lorak itunik.

SARATSA TA ITXAROPENA

Eleizara begira zelai deuna, il-iri;
negar-iturri, bertan saratsa dagiri:
adar gailliak bera,
uluak ortzera.

* * *

Iltxinta aldarri baten gaillur goenean...
Ixillik, urrats-labur, illetari talde;
samin-gezi lakatza ozka biozpean,
kutunak ikustera doa itegiralde.
Aizeño lora gaiñez,
laban, jostalari,
lerazko zinkuriñez
dabil gogaikarri.

Obi asko dakustaz saillez ta zearka;
ona, ikusle, txiro bat, apaiñik bakoa,
ama bere aurrean, ler-zori, otoika...
Oarge, matrail bera, darorko maikoa.
Illen biztokitik at,
gero ta miñago,
karnaba oiñazdun bat
txintaketan dago.